

DAN VERONA

Cântecul vinovaților de iubire

Pe dealuri scrise cu morminte
Veghind ca niște vechi creneluri,
Prin vița merelor-cuvinte
O, ce noroc, mai curg cerneluri
De-azur, de lacrimă fierbinte!

Duminica aceasta sfântă
Ni-i dată nouă din vecie
Cu pâinea ruptă în pruncie,
Privighetoare care cântă
Și blând veșmânt de apă vie.

Copil, bărbat, ori veșnic mire
În inimă, fără de leac
O ducem pururea prin veac
Toți vinovații de iubire.

Scriind pre limba românească
Doar un cuvânt de maica dat
Nu-i mână, fie de-mpărat,
De dor să nu se-mbolnăvească.

Acolo jos aprins de veacuri
Prind miez la focul de sub grai
Asemeni poamelor din rai
Cuvintele ca sfinte leacuri.

E dulce fructul pe o parte
Pe alta-i uneori amar –
Tu să-l primești ca pe un dar
Curat și neatins de moarte.

Cuvintele acestei limbi
Ni-s date singură avere,
Ademenit de-ai fi cu miere
Pentru arginți să nu le schimbi

Și mai ales nu risipi
Averea asta cât de mică
Să nu murim cuprinși de frică
Să ne trezim așa-ntr-o zi
Că nu mai știm în care limbă
Să ne rugăm, să creștem fii!

Când vaviloanele își plimbă
Prin veacuri pumnul de nisip
Și roua plânge în cerneală,
Cuprins de spaimă și sfială
Adu-ți aminte: tu ai chip!

Mai tare ești, adu-ți aminte,
Decât coloana de granit
Căci maica noastră te-a-nvelit
Într-o cămașă de cuvinte.

Acolo jos, venindu-ți rândul,
Ai fost ca pâinea frământat
Dintru același aluat
Din care S-a născut Cuvântul,
Întâiul care ne-a arat
Ființa dulce ca pământul.

Și nici o forță din iubire
Nu va putea să te desfacă,
În neamul tău vei sta ca-n teacă
O sabie de foc, subțire.

Dar de vei crede că-i povară
Această sfântă legătură
Ca trăsnetul de primăvară

Cuvântul înghețat pe gură
Te va zvârli din groapă-afară.

Și nici un bocet nu te va
Spăla de-atâta necredință
Chiar dacă maica-n suferință
Fiindu-i fiu, te va ierta.

Tu vei pricepe-aceste toate
Când vei simți în priveghere
Cuvântul, glonte de miere,
Pătruns în carnea ta curată
Și vrând să-l smulgi fără durere
O, vei vedea că nu se poate
Să-l scoți de-acolo niciodată.

Copil, bărbat, ori veșnic mire,
O știm demult, n-avem scăpare:
Ne naștem prin adăugare
La vina de iubire.

Speranță dulce este ea,
Această limbă-veșnicie
În care scriem din pruncie
Ușor, de parcă-am lăcrima...